

hlásí, nebudou-li podány námitky proti návrhu, losy za umořené z a r o k od první vyhlášky v ústředním oznamovateli a od splatnosti losů. Žádost stěžovatelky o umoření stavebních losů vrátil první soud jako předčasnou s odůvodněním, že návrh lze podati teprve za patnáct měsíců po tahu umořovacím nebo výherním toho kterého losu.* Rekursní soud stížnosti navrhovatelky nevyhověl s poukazem na § 7 nařízení ze dne 31. srpna 1918, čís. 257 ř. zák., podle něhož není prý soudu zakázáno stanovit delší dobu než roční pro vyzývací lhůtu. Nejde však o délku vyzývací lhůty, neboť tuto stanovil první soud — jak jest rozuměti jeho usnesení — ve shodě s § 7 čís. 1 nařízení na jeden rok, neboť výrok jeho zní výslovně: »prohlásím losy umořenými za rok«. Jde naopak o to, od kdy běží ohlašovací lhůta stanovená prvním soudem na jeden rok. Otázku tu nelze řešiti s hlediska § 7 nařízení, jak učinil rekursní soud, nýbrž jen s hlediska § 8 nařízení, obsahujícího velící právo o lhůtě ohlašovací, jehož jest při vydání konečného rozhodnutí dbáti z úřadu i tenkrát, když ohlašovací vyhláška nesouhlasí s ustanovením tohoto § (rozhodnutí čís. 3317 sb. n. s.); nemůže proto škoditi stěžovatelce ani, že si nestěžovala proti obsahu ohlašovací vyhlášky, neboť šlo jen o předběžné opatření, kterým měl býti připraven základ pro konečné soudní rozhodnutí o umořovacím návrhu, z něhož nenabyla ani navrhovatelka ani kdo jiný ještě žádných práv (rozh. čís. 3318 a 3796 sb. n. s.). Rekursní soud porušil tudíž svým rozhodnutím zákon i v ustanovení § 8 i v § 8 nařízení. Důsledkem toho odporuje i usnesení prvního soudu zřejmě zákonu.

Čís. 11016.

Domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli, by byl uznán povinným přijati ho zpět do služeb, jest soud oprávněn rozhodovati jako o předběžné otázce i o tom, zda žalobce má jako legionář (zákon ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n.) nárok na služební místo u žalovaného.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R I 540/31.)

Žalobce domáhal se na okresní nemocenské pojišťovně zaplacení služebních požitků a opětného přijetí do služeb žalované s požitky podle kolektivní smlouvy, kterýžto nárok odůvodňoval tím, že byl protizákonně propuštěn ze služeb žalované strany, u níž byl zaměstnán jako kontrolor nemocných podle kolektivní smlouvy, a odvolával se i na to, že jako legionář má nárok na služební místo u žalované strany podle zákona čís. 462/1919 a že musí tedy býti ve službě ponechán. Námitce nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e částečně vyhověl a odmítl žalobu, pokud jejím důvodem bylo porušení zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. D ů v o d y: Námitku nepřipustnosti pořadu práva bylo zamítnouti, pokud si žalobce stěžuje na porušení smlouvy; poněvadž služební poměr zaměstnanců nemocenských

pojišťoven jest upraven soukromou smlouvou, nikoli právem veřejným, žalobce byl zaměstnancem soukromým, nikoli veřejným a proto rozhodování sporných otázek vyvozených ze smlouvy služební patří řádným soudům. Pokud žalobce tvrdí, že porušen byl zákon čís. 462/1919 a vyzovuje z toho důsledky, že žalobce neměl býti vypovězen a že musí býti znovu přijat, nepatří o tom rozhodnouti soudům. Ustanovení §§ 1 a 4 cit. zák. dává legionářům nárok žádati za udělení jistých míst. Ustanovení § 5 stanoví povinnost tato místa uděliti legionářům. Jakmile legionář obdržel místo, řídí se jeho služební poměr pravidly, kterým jest podroben každý jiný zaměstnanec. Podle § 14 legionářského zákona při obsazování míst a vynucení nároků na volné místo rozhoduje ministerstvo. Nemůže tedy soud z důvodu předpisu leg. zákona nařizovati straně žalované, by přijala žalobce do služeb svých. Soud může jen vysloviti, že výpověď z důvodu ustanovení služební smlouvy jest neúčinnou a že služební poměr trvá. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva, pokud jí bylo prvním soudem vyhověno. D ů v o d y: V podstatě jde o to, zda byl žalobce právem propuštěn ze služeb žalované strany čili nic; při tom jde o nárok soukromoprávní, na smlouvě se zakládající; otázka, má-li tu býti použito také legionářského zákona čís. 462/1919, je pro soud otázkou předurčující, kterou si musí řešit sám, rozhoduje o nároku soukromoprávním. Žalovaná strana sama dovozuje, že služební místa u okresních nemocenských pokladen nejsou vyhrazena legionářům, jak rozhodl i nejvyšší správní soud v případě čís. 7567/1929 adm. sbírky Bohuslavovy, ježto tyto pojišťovny nejsou ústavy ve smyslu § 4 cit. zákona. Nejde tu ostatně o obsazení místa legionářům vyhrazeného vůbec, nýbrž jen o posouzení toho, zda mohl býti žalobce ze služeb žalované strany propuštěn čili nic. Z řečeného plyne, že není námitka nepřipustnosti pořadu práva odůvodněna ani v tom, kde žalobce se dovolává zákona čís. 462/1919, a bylo proto stížnosti vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V žalobním návrhu nedomáhá se žalobce, by ve výroku bylo rozhodnuto o jeho legionářském nároku na místo kontrolora u žalované pojišťovny, nýbrž jen výroku, že žalovaná strana jest povinna přijati ho zpět do svých služeb za manipulačního úředníka s požitky podle kolektivní smlouvy. Jest proto souhlasiti s napadeným usnesením, že o žalobním důvodu, odvozovaném ze zákona legionářského ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. a provád. nař. čís. 151/1920 sb. z. a n., bude soudu jednati jen jako o otázce předběžné pro řešení otázky hlavní, zda žalobce byl důvodně propuštěn ze služeb žalované nemocenské pojišťovny. K řešení takových právních otázek, předurčujících jen v důvodech rozhodnutí, třebas i zasahovaly do práva veřejného, jsou však soudy oprávněny.